

Schittering van de zon

Nora Roberts bij Boekertij:

Series

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •

3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De BoonsboroInn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis*

Gallaghers van Ardmores-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Thrillers

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht •
Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim •
Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen •
Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid •
Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak •
Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding •
Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

Beste lezer,

Als je bekend bent met mijn boeken, weet je dat ik graag naar Ierland ga, zowel in het echte leven als in mijn romans. Het is een land van indrukwekkende kliffen en vredige groene velden. En een land van mythen, magie en legenden. In mijn trilogie DE GALLAGHERS VAN ARDMORE heb ik een paar van die mythen geleend om mijn eigen legende te scheppen.

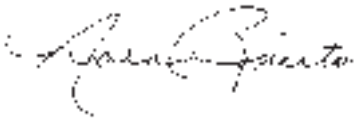
Een legende die op waarheid hád kunnen berusten...

Laat me je eerst voorstellen aan deze Gallaghers uit Ardmore: Aidan, Shawn en Darcy, die de plaatselijke pub van dit mooie kustdorp in County Waterford beheren.

Niet ver buiten het dorp staat een huisje, een magische plek, waarin een eenzame Amerikaanse vrouw zich een paar maanden wil terugtrekken om zichzelf te hervinden. Ze zal echter niet alleen zijn in dat huisje, want er woont nog een eenzame vrouw. Het geval wil alleen dat die vrouw een geest is.

Met de hulp van een elfenprins, wiens liefde misschien niet verstandig, maar wel bestendig was, zullen Aidan Gallagher uit Ardmore en Jude Frances Murray uit Chicago hun weg vinden en een eerste steentje bijdragen aan het verbreken van een eeuwenoude betovering.

Kom met mij mee naar Ierland en stap binnen bij Gallagher's Pub, waar het haardvuur uitnodigend brandt en het bier schuimt in de glazen. Ik heb je een verhaal te vertellen...

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Aidan Gallagher', written in dark ink.

Nora Roberts

Schittering van de zon

Jude Murray, op zoek naar rust en zichzelf, ontmoet in het Ierse Ardmore de charmante Aidan Gallagher. Kan hij haar hart helen?

Vertaald door Els Papelard

ISBN 978-90-492-0366-5
ISBN 978-94-023-0810-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6723-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Jewels of the Sun*
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Stock Adobe
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2000 Nora Roberts
© 2008, 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ze was haar verstand kwijt, dat was nu wel duidelijk.

Als psychologe kon ze dat weten. Alle tekenen waren aanwezig, waren al maanden aanwezig geweest. De nervositeit, de opvliegendheid, de neiging tot dagdromen en vergeetachtigheid. Ze had geleden aan een gebrek aan motivatie, energie, wilskracht.

Haar ouders hadden er op hun welwillende je-kunt-beter-Jude-maniër commentaar op geleverd. Haar collega's hadden haar steelse blikken toegeworpen, met verholen medelijden of onverholen afkeer. Ze had een hekel gekregen aan haar baan, was haar studenten gaan verfoeien, had tientallen kleine gebreken ontdekt in haar vrienden en familie, haar collega's en meerderen.

Steeds vaker had zoiets eenvoudigs als 's ochtends opstaan en zich aankleden om college te gaan geven de proporties aangenomen van het beklimmen van een berg. Erger nog, een berg die ze niet eens vanuit de verte wilde zien, laat staan dat ze hem wilde beklimmen.

Verder had ze onbezonnen, impulsief gedrag vertoond. Dat was de laatste waarschuwing geweest. De evenwichtige Jude Frances Murray, een van de stevigste takken aan de stamboom van de Murrays uit Chicago, de verstandige en toegewijde dochter van de artsen Linda en John K. Murray, had haar baan aan de universiteit opgezegd. Geen sabbatical genomen, niet een paar weken vrij gevraagd, maar ontslag genomen, midden in het semester.

Waarom? Ze had geen flauw idee.

Voor haarzelf was het net zo'n schok geweest als voor de decaan, haar collega's, haar ouders.

Had ze op die manier gereageerd toen twee jaar eerder haar huwelijk was stukgelopen? Welnee. Ze was zonder mankeren doorgestaan met haar normale bezigheden – haar colleges, haar onderzoek, haar afspraken – terwijl ze ertussendoor advocaten had gesproken en de paperassen had opgeborgen die het einde van een huwelijk symboliseerden.

Niet dat haar huwelijk veel had betekend, of dat de advocaten veel

ruzie hadden hoeven maken om de verbintenis wettelijk te verbreken. Een huwelijk dat nog geen acht maanden had geduurd, bracht niet veel moeilijkheden of problemen voort. Of hartstocht.

Hartstocht was vermoedelijk wat eraan had ontbroken. Als ze hartstochtelijk was geweest, zou William haar niet botweg voor een andere vrouw hebben verlaten nog bijna voordat de bloemen van haar bruidsboeket waren verwelkt.

Het had echter geen zin om daar nu nog over te piekeren. Ze was wat ze was. Was geweest wat ze was, verbeterde ze. Joost mocht weten wat ze nu was.

Misschien kwam het deels wel daardoor. Ze had op de rand van een afgrond gestaan, had neergekeken op de uitgestrekte donkere zee van onveranderlijkheid, van eentonigheid, van saaiheid die Jude Murray was. Ze had met haar armen gezwaaid, was teruggekrabbeld van de rand – en gillend weggelopen.

Dat was helemaal niets voor haar.

Doordat ze erover nadacht, begon haar hart zo snel te kloppen, dat ze bang was tot overmaat van ramp een hartaanval te krijgen.

AMERIKAANSE UNIVERSITEITSDOCENTE DOOD GEVONDEN IN GEHURDE VOLVO

Het zou een ongewoon overlijdensbericht zijn. Misschien haalde het wel de Irish Times, die haar grootmoeder zo graag las. Haar ouders zouden geschokt zijn. Het was zo'n slordig, openbaar, gênant soort dood. Volkomen ongepast.

Ze zouden natuurlijk ook diepbedroefd zijn, maar vooral verbijs-terd. Wat bezielde hun dochter in vredesnaam? Waarom was ze naar Ierland vertrokken terwijl ze een goede baan had en een mooie koopflat aan het meer?

Ze zouden het wijten aan oma's invloed.

Natuurlijk hadden ze gelijk, zoals ze gelijk hadden gehad vanaf het moment waarop ze haar hadden verwekt in een smaakvolle paring, precies een jaar na hun trouwdag.

Hoewel ze het zich liever niet voorstelde, was ze ervan overtuigd dat de geslachtsgemeenschap van haar ouders altijd erg smaakvol en nauwgezet was. Iets in de trant van de goed gechoreografeerde traditionele balletten waarvan ze beiden zo genoten.

En waarom zat zij zich in een huurauto met het stuur aan de verkeerde kant het seksleven van haar ouders voor te stellen?

Ze drukte haar vingers tegen haar ogen tot het beeld geleidelijk verdween. Dit, hield ze zich voor, was typisch iets wat er gebeurde als je gek werd.

Ze haalde een paar keer diep adem. Zuurstof om het hoofd helder te maken en te kalmeren. Haars inziens kon ze nu twee dingen doen. Ze kon haar koffers uit de auto halen, de luchthaven van Dublin in gaan, de autosleuteltjes teruggeven aan de roodharige vrouw met de brede glimlach en een vlucht naar huis boeken.

Natuurlijk had ze geen baan, maar dankzij haar aandelenportefeuille kon ze het wel een tijdje uitzingen. Ze had ook geen appartement meer, aangezien ze dat voor de komende zes maanden had verhuurd aan dat aardige stelletje, maar als ze echt terugging, kon ze vast wel een tijdje bij oma logeren.

Oma zou haar met haar mooie blauwe ogen diep teleurgesteld aankijken. *Jude, lieverd, je gaat altijd regelrecht naar de rand van je hartenwens. Waarom kun je nu nooit eens die laatste stap nemen?*

‘Ik weet het niet.’ Wanhopig sloeg ze haar handen voor haar gezicht en wiegde heen en weer. ‘Het was jouw idee dat ik hierheen ging, niet het mijne. Wat moet ik de komende zes maanden doen in Faerie Hill Cottage? Ik weet niet eens hoe ik met deze auto moet rijden.’

Nog even, en ze barstte in tranen uit. Ze voelde de huilbui in haar keel, hoorde hem in haar oren. Voor de eerste traan kon vallen, liet ze haar hoofd achterovervallen, kneep haar ogen stevig dicht en verwenste zichzelf. Huilbuien, woedeaanvallen, sarcasme en andersoortig primitief gedrag waren slechts verschillende manieren om gevoelens te uiten. Ze was opgevoed om dat te begrijpen, erin getraind het te herkennen. En ze zou er niet aan toegeven.

‘Op naar het volgende stadium, stumperd. Tegen jezelf praten, huilen in Volvo’s, te besluiteloos, te zwak om de motor aan te zetten en weg te rijden.’

Ze ademde uit en rechtte haar schouders. ‘Tweede keus,’ mompelde ze. ‘Maak af waaraan je bent begonnen.’ Ze draaide het sleuteltje om, deed een schietgebedje dat ze niemand – ook zichzelf niet – onderweg zou doodrijden of verminken en haalde de auto uit zijn vrij.

Ze zong, voornamelijk om niet te gaan gillen, telkens wanneer ze bij een rotonde kwam. Haar hersens weigerden dan dienst. Ze wist niet meer wat links en rechts was, zag de Volvo zich al in een groepje onschuldige voetgangers boren en galmde elk liedje dat er opkwam in haar doodsbange hoofd.

Op de weg van Dublin naar het zuiden, naar County Waterford, schreeuwde ze liedjes uit musicals, brulde ze Ierse kroegliedjes, en toen ze buiten de stad Carlow op het nippertje een aanrijding voorkwam, gilde ze het refrein van Brown Sugar zo hard, dat Mick Jagger er de rillingen van zou hebben gekregen.

Daarna werd het wat rustiger. Misschien waren de reisgoden zo geschrokken van het lawaai, dat ze zich hadden teruggetrokken en waren opgehouden andere auto's op haar weg te werpen. Misschien kwam het door de invloed van de alomtegenwoordige kapelletjes van de Heilige Maagd aan weerskanten van de weg. Hoe het ook zij, het rijden ging haar gemakkelijker af en ze kreeg er, bijna, plezier in.

Golvende groene heuvels lagen als de binnenkant van zeeschelpen te glinsteren in het zonlicht en strekten zich uit tot in de schaduw van donkere bergen. Die staken massief af tegen een hemel die was opgesplitst in lagen rookachtige wolken en parelkleurig licht, dat eerder thuishoorde op een schilderij dan in de werkelijkheid.

Een schilderij, dacht ze terwijl ze haar gedachten de vrije loop liet, dat zo mooi was uitgevoerd, dat je, als je er lang genoeg naar keek, het gevoel kreeg dat je er regelrecht in glipte, versmolt met de kleuren en vormen die een meester had gecreëerd vanuit zijn eigen briljantheid.

Dat was wat ze zag wanneer ze haar ogen van de weg durfde te halen. Briljantheid, en een ontzagwekkende schoonheid die het hart tegelijkertijd verscheurde en troost bood.

De ongelooflijk groene velden werden van elkaar gescheiden door kronkelende muurtjes van ruige heggen of rijen dwergbomen. Gevlekte koeien en ruwharige schapen stonden er loom op te grazen, en gedaanten op pruttelende tractoren tuften eroverheen. Hier en daar waren de akkers bespikkeld met witte en crèmekleurige huizen, met in de voortuinen een bonte kleurenpracht aan bloemen, en lijnen waaraan de was hing te wapperen.

Wat verderop stonden er, verbazingwekkend en onverklaarbaar, de oude muren van een vervallen abdij, die trots en gebroken afstak tegen de schitterende akker en de lucht, alsof hij zijn tijd verbeidde.

Wat zou je voelen als je het veld overstak en de gladde trap beklom die overeind was gebleven te midden van die gevallen stenen? Zou je – kon je – de voeten voelen die in de loop der eeuwen diezelfde trap hadden beklommen? Zou je, zoals haar grootmoeder beweerde, als je maar goed luisterde de muziek en de stemmen, het wapengekletter, het gehuil van vrouwen, het gelach van kinderen kunnen horen die al zo lang dood en begraven waren?

Natuurlijk geloofde ze niet in zulke dingen. Toch leek het hier, in dit licht, onder deze lucht, bijna mogelijk.

Van de vervallen pracht tot de bekoorlijke eenvoud strekte het land zich uit en bood zich aan. Strodaken, stenen kruisen, kastelen, vervolgens dorpen met smalle straatjes en uithangborden met teksten in het Gaelisch.

Eén keer zag ze een oude man met zijn hond in de berm lopen, waar het gras hoog was en een bordje waarschuwde voor steenslag. Zowel de man als de hond had een bruin hoedje op, wat ze alleraardigst vond. Nog lang hield ze dat beeld in gedachten, hen benijdend om hun vrijheid en de eenvoud van hun routine.

Weer of geen weer, elke dag maakten ze een wandeling. Daarna gingen ze naar huis om thee te drinken in een mooi huisje met een strodak en een goed onderhouden tuin. De hond zou wel zijn eigen hok hebben, maar meestal zou hij opgerold aan de voeten van zijn baasje voor de haard liggen.

Zij wilde ook met een aan haar verknochte hond door die velden lopen. Alleen maar lopen en lopen, tot ze zin had om te zitten. Daarna zitten en zitten, tot ze zin had om op te staan. Doen wat ze wilde wanneer ze dat wilde, in haar eigen tempo en op haar eigen manier.

Die simpele alledaagse vrijheid was haar zo vreemd. Haar grote angst was eindelijk die vrijheid te vinden, met haar vingertoppen het zilveren randje eraf te knijpen en het te verpesten.

Toen de weg langs de kust van Waterford kronkelde, zag ze nu eens een glimp, dan weer een groot stuk van de zee, blauwe zijde tegen de horizon, onstuimig groen en grijs waar het water over het brede strand speelde.

De spanning in haar schouders nam af. Haar handen ontspanden een beetje op het stuur. Dit was het Ierland waarover haar grootmoeder had verteld, het schilderachtige, het drama en de sereniteit. En dit, veronderstelde ze, was waarom ze uiteindelijk was komen kijken

waar haar wortels hadden gelegen voordat ze uit de grond waren gerukt en herplant aan de overkant van de Atlantische Oceaan.

Voor het eerst was ze blij dat ze niet uit angst terug was gevlucht naar Chicago. Was het haar niet gelukt het grootste deel van de driehalf uur lange rit af te leggen zonder één enkel ongeluk? Het incident niet meegerekend op die rotonde in Waterford City waar ze drie keer overheen had gereden en vervolgens bijna op een auto met net zo bange toeristen als zij was gebotst. Iedereen was er immers ongedeerd afgekomen.

Nu was ze er bijna. Er stonden al borden naar het dorp Ardmore. Van de nauwgezette kaart die haar grootmoeder had getekend, wist ze dat Ardmore het dorp was dat het dichtst bij het huisje lag. Daar zou ze heen gaan voor levensmiddelen en wat ze verder nog nodig had.

Natuurlijk had haar grootmoeder haar ook een indrukwekkende lijst meegegeven met namen van mensen die ze moest opzoeken, verre verwanten aan wie ze zich moest voorstellen. Maar dat kon wachten.

Stel je voor, dacht ze, dat je een paar dagen aaneen tegen niemand hoefde te praten! Dat niemand je vragen stelde waarop je werd geacht de antwoorden te kennen. Geen geklets op feestjes van de faculteit. Geen rooster waar je je aan moet houden.

Na één ogenblik hemels genot raakte ze in paniek. Wat moest ze in godsnaam zes maanden lang doen?

Ze hoefde geen zes maanden te blijven, bracht ze zichzelf onder ogen. Het was geen wet. Ze zou niet bij de douane worden gearresteerd als ze na zes weken al terugging. Of na zes dagen. Of zes uur, nu ze het er toch over had.

En als psychologe moest ze toch weten dat haar grootste probleem lag in de moeite die ze deed om te voldoen aan verwachtingen. Die van haarzelf inclusief. Hoewel ze accepteerde dat ze veel beter was in theorieën dan in daden, zou ze zich in het vervolg – en zeker zolang ze in Ierland was – daadkrachtiger opstellen.

Weer gekalmeerd zette ze de radio aan. Toen er een stortvloed aan Gaelisch uit kwam, rolde ze met haar ogen en drukte op de knopjes om iets in het Engels te vinden, met als gevolg dat ze de afslag naar Ardmore nam in plaats van de weg omhoog naar Tower Hill en haar huisje.

Zodra ze haar vergissing bemerkte, barstte de bewolkte hemel open alsof een reusachtige hand er een mes in had gestoken. De regen roffelde op het dak, stroomde over de voorruit terwijl ze de knop van de ruitenwissers zocht. Ze stopte aan de kant van de weg en wachtte, terwijl de ruitenwissers uitbundig heen en weer zwiepten.

Het dorp lag op de zuidelijke uitstulping van het graafschap, aan de Keltische Zee en Ardmore Bay. Ze hoorde het water tegen de kust beuken, terwijl om haar heen het noodweer onstuimig en machtig tekeering. De wind deed de raampjes trillen, drong dreigend huilend tussen de kieren door.

Ze had zich voorgesteld door het dorp te slenteren, zich vertrouwd te maken met de mooie huisjes, de rokerige drukke pubs, te wandelen over het strand waarover haar grootmoeder had verteld, en over de indrukwekkende kliffen, de groene velden. Maar dan wel op een mooie zonnige middag, met vrouwen die kinderwagens met blozende baby's voortduwden en flirtzieke mannen die voor haar tegen hun pet tikten.

Aan een plotselinge voorjaarsbui met woeste windstoten en diengevolge uitgestorven straten had ze geen seconde gedacht. Misschien woonde hier wel niemand, dacht ze. Misschien was het een soort Brigadoon en was ze er in de verkeerde eeuw terechtgekomen.

Nog een probleem, bedacht ze, was een fantasie die met verontrustende regelmaat moest worden ingetoomd.

Natuurlijk woonden hier mensen, maar ze waren zo verstandig te schuilen. De huisjes stonden bevallig opgesteld in een rij, als dames met bloemen aan hun voeten. Bloemen die nu werden gestriemd door de regen.

Er was geen reden waarom ze niet kon wachten op die mooie zonnige middag voordat ze terugging naar het dorp. Nu was ze moe, had ze hoofdpijn van de spanning en wilde ze ergens naar binnen waar het warm en knus was.

Ze reed behoedzaam de weg weer op en kroop verder door de regen, als de dood dat ze opnieuw de afslag miste.

Pas toen ze op het nippertje een frontale botsing wist te voorkomen, besepte ze dat ze aan de verkeerde kant van de weg reed. Of, om precies te zijn, toen de bestuurder van de tegenligger die wist te voorkomen door luid claxonnerend om haar heen te zwenken.

Ondanks alles vond ze uiteindelijk de goede afslag, die ze eigenlijk

onmogelijk had kunnen missen, gezien de stenen piek van de grote ronde toren boven op de heuvel. Door de regen heen stak hij omhoog, wakend over de aan Sint-Declan gewijde oude kathedraal zonder dak en de graven met hun scheefgezakte zerken.

Heel even dacht ze er een man te zien, gekleed in zilver, dat dof en nat glinsterde in de regen. Toen ze haar ogen inspande om beter te zien, reed ze bijna van de weg af. Ditmaal zetten de zenuwen haar niet aan tot zingen. Daar bonsde haar hart te heftig voor. Met trillende handen kroop ze voort, trachtend te zien waar hij was, wat hij uitvoerde. Maar er was niets dan de grote toren, de ruïnes en de doden.

Natuurlijk was er niemand, hield ze zich voor. Niemand ging in een stortbui op een kerkhof staan. Haar ogen waren moe, bedrogen haar. Ze moest ergens heen waar het warm en droog was en ze op adem kon komen.

Toen de weg zich versmalde tot weinig meer dan een modderig pad met aan weerszijden een manshoge haag, beschouwde ze zichzelf als hopeloos verdwaald. Het beste was terug te rijden, besloot ze. De auto hotste en botste over geulen terwijl ze uitkeek naar een plek waar ze kon keren. In het dorp kon ze schuilen, en er was vast wel iemand die medelijden had met een domme Amerikaanse die de weg niet kon vinden.

Ze kwam langs een fraai stenen muurtje, dat begroeid was met doornstruiken en op enig ander moment pittoresk zou zijn geweest. Daarna langs een smalle opening, die een oprit bleek te zijn, maar toen ze zich dat realiseerde, was ze er al te ver voorbij, en ze durfde in de modder niet achteruit te rijden en te manoeuvreren.

De weg steeg, en de geulen werden greppels. Haar zenuwen raakten uitgeput, en haar tanden klapperden hoorbaar toen ze nog een hobbel nam. Ze dacht er serieus over gewoon te stoppen en te wachten tot er iemand langskwam die haar terugsleepte naar Dublin.

Ze kreunde van opluchting toen ze weer een opening zag. Met aan weerskanten van de auto een haartje ruimte draaide ze erin, waarna ze domweg haar voorhoofd op het stuur legde.

Ze was verdwaald, uitgehongerd, moe, en ze moest vreselijk plas-sen. Nu moest ze in de stromende regen uitstappen en aankloppen bij een vreemde. Als ze te horen kreeg dat haar huisje meer dan drie minuten verderop stond, zou ze smeken naar het toilet te mogen.

Gelukkig stonden de Ieren bekend om hun gastvrijheid, dus degenen die opendeed, zou haar vast niet wegsturen om in de struiken te gaan plassen. Desondanks wilde ze er niet verwilderd en over haar toeren uitzien.

Ze boog het achteruitkijkspiegeltje naar beneden en zag dat er in haar gewoonlijk kalme ernstige groene ogen inderdaad een wilde blik lag. Haar haren kroesden van de vochtige lucht, zodat het leek alsof ze een schorskleurige struik op haar hoofd had. Haar gezicht was lijkleek, een combinatie van ongerustheid en vermoeidheid, en ze had geen energie om haar make-up op te diepen en het ergste te verhelpen.

Ze probeerde vriendelijk te glimlachen, waardoor de kuiltjes in haar wangen tevoorschijn kwamen. Haar mond was iets te breed; haar ogen waren iets te groot, en de poging had meer weg van een grimas dan van een lach. Maar het was het beste wat ze kon doen.

Ze pakte haar tas en duwde het portier open.

Toen ze uitstapte, ving ze een beweging op achter het raam van de eerste verdieping. Een kleine beweging van het gordijn die haar deed opkijken. De vrouw was gekleed in het wit en had blond haar, dat in welige krullen over haar schouders en borsten viel. Door het grijze gordijn van de regen heen ontmoetten hun ogen elkaar, niet langer dan een seconde, maar Jude kreeg de indruk van grote schoonheid en groot verdriet.

Toen was de vrouw verdwenen en was er alleen nog de regen.

Jude huiverde. De wind en de natte kou drongen door tot op het bot. Haar waardigheid vergetend, rende ze naar het witte hekje dat toegang gaf tot een kleine tuin, die er prachtig uitzag met zijn massa's bloemen aan weerszijden van een smal wit pad.

Er was geen veranda, alleen een stoep, maar de eerste verdieping van het huisje stak erboven uit en bood zeer welkome beschutting. Ze tilde de bronzen klopper in de vorm van een Keltische knoop op en liet hem vallen tegen de ruwe houten deur, die zo dik leek als een baksteen en prachtig gewelfd was.

Terwijl ze rilde en niet aan haar blaas probeerde te denken, bekeek ze wat ze vanonder het afdak kon zien. Het zag eruit als een poppenhuis, dacht ze. Witte steen en groen houtwerk. De ramen met de vele ruitjes werden geflankeerd door luiken, die er zowel functioneel als decoratief uitzagen. Het dak was bedekt met riet, een charmant won-

der voor haar. Een windorgel, bestaande uit drie kolommen belletjes, maakte een muzikaal geluid.

Ze klopte nog een keer, ditmaal harder. Verdorie, ik weet dat je binnen bent! Haar goede manieren vergetend stapte ze de regen in en gluurde door het voorraam.

Toen ze de claxon van een auto hoorde, sprong ze schuld bewust achteruit.

Een roestige rode pick-up met een motor die snorde als een tevreden kat, parkeerde achter haar auto. Jude streek haar druipende haren uit haar gezicht en bereidde een verklaring voor toen de bestuurder uitstapte.

Eerst hield ze die voor een kleine man met een goed verzorgd figuur, met kale modderige laarzen, een vies jasje en een versleten werkbroek. Maar het gezicht dat haar vanonder een vuilbruine pet stralend aankeek, was beslist van een vrouw. En adembenemend mooi.

Haar ogen waren zo groen als de natte heuvels; haar huid was lichtgevend. Jude zag lokken donkerrood haar onder de pet uit vallen toen de vrouw zich naar haar toe haastte, er ondanks de laarzen in slagend zich elegant te bewegen.

‘U moet Miss Murray zijn. Dat is goed getimed, niet?’

‘O ja?’

‘Ja, ik loop vandaag een beetje achter omdat Tommy, Mrs. Duffy’s kleinzoon, zijn bouwsteentjes weer eens in de wc had gegooid en doorgespoeld. Het was een gigantische puinhoop.’

‘Hm,’ was alles wat Jude kon bedenken terwijl ze zich afvroeg waarom ze in de regen met een wildvreemde vrouw over verstopte toiletten stond te praten.

‘Kunt u uw sleutel niet vinden?’

‘Mijn sleutel?’

‘Van de voordeur. Maar goed, ik heb er ook een, dus ik doe open, dan kunt u uit de regen.’

Dat klonk geweldig. ‘Dank u,’ zei Jude toen ze achter de vrouw aan naar de deur liep. ‘Maar wie bent u?’

‘O, neem me niet kwalijk, ik ben Brenna O’Toole.’ Brenna stak een hand uit, greep die van Jude en schudde hem stevig. ‘Uw oma heeft u toch verteld dat ik het huisje klaar zou hebben voor u?’

‘Mijn oma... Het huisje?’ Jude bleef in elkaar gedoken onder het afdak staan. ‘Is dit mijn huisje?’

‘Ja, tenminste als u Jude Murray uit Chicago bent.’ Brenna glimlachte vriendelijk, hoewel haar linkerwenkbrauw omhoog was gegaan. ‘U zult wel moe zijn, na uw reis.’

‘Ja.’ Jude wreef met haar handen over haar gezicht toen Brenna de deur van het slot deed. ‘En ik dacht dat ik verdwaald was.’

‘Blijkbaar bent u terecht. *Ceade mile failte,*’ zei ze, opzij stappend om Jude voor te laten gaan.

Duizend keer welkom, dacht Jude. Zoveel Gaelisch kende ze nog wel. En het voelde ook als duizend keer toen ze de warmte in stapte.

Aan de linkerkant van het halletje, dat nauwelijks breder was dan de stoep buiten, was een trap waarvan de treden glad waren geslepen door de tijd en de voeten. Rechts gaf een gewelfde deuropening toegang tot een kleine woonkamer, die beeldschoon was met zijn muren in de kleur van verse biscuitjes, honingkleurig lijstwerk en kanten gordijnen, die warm geel waren van ouderdom zodat alles in de kamer er zonovergoten uitzag.

De meubels waren versleten en verschoten, maar vrolijk met hun blauwwit gestreepte diepe kussens. De bijzettafeltjes stonden vol met schatten – kristallen voorwerpen, uitgesneden beeldjes, miniatuurflesjes. Op de vloer van brede planken lagen kleurige kleedjes, en de natuurstenen open haard was al gevuld met wat volgens Jude brokken turf waren.

Het rook naar aarde en vaag naar bloemen.

‘Wat mooi.’ Haar haren uit haar gezicht strijkend, draaide ze in de rondte. ‘Als een speelgoedhuis.’

‘Onze Maude hield van mooie dingen.’

Iets in Brenna’s toon bracht Jude tot staan. ‘Sorry, ik heb haar niet gekend. U hield van haar.’

‘Natuurlijk, iedereen hield van Maude. Ze was een indrukwekkende vrouw. Ze zal blij zijn dat u hier bent en op haar huis past. Ze zou niet willen dat het eenzaam en leeg was. Zal ik u rondleiden? Zodat u zich kunt oriënteren?’

‘Graag, maar eerst moet ik vreselijk nodig.’

Brenna schoot in de lach. ‘Een lange rit vanaf Dublin. Naast de keuken is een klein toilet. Mijn vader en ik hebben het nog maar drie jaar geleden geïnstalleerd in wat eerst een bergkast was. Die kant op.’

Jude verspilde geen tijd aan verkenningen. ‘Klein’ was het juiste woord voor het kamertje. Als ze haar armen boog en optilde, kon ze

met haar ellebogen tegen de zijmuren kloppen. Maar de wanden waren lichtroze betegeld; het witte porselein was onlangs geboend tot het glom, en aan het rekje hingen geborduurde gastendoekjes.

Eén blik in de ovale spiegel boven de wasbak vertelde haar dat ze er net zo slecht uitzag als ze had gevreesd. En hoewel ze van gemiddelde lengte en lichaamsbouw was, voelde ze zich naast de elfachtige Brenna als een lompe amazone.

Zich ergerend over die vergelijking, blies ze haar kroezige pony van haar voorhoofd en ging naar buiten.

‘O, die zou ik zelf wel hebben gehaald.’

De efficiënte Brenna had haar bagage al uit de auto gehaald en sleepte die het halletje in. ‘Na uw reis moet u op instorten staan. Ik breng uw spullen naar boven. Ik neem aan dat u de kamer van Maude wilt. Die is mooi. Daarna zet ik thee en steek ik de haard voor u aan. Het is een vochtige dag.’

Onder het praten droeg ze Judes twee enorme koffers de trap op alsof ze leeg waren.

Wensend dat ze meer tijd had doorgebracht in de sportschool, liep Jude achter haar aan met haar handbagage, haar laptop en haar draagbare printer.

Brenna liet haar twee slaapkamers zien, en ze had gelijk. Die van Maude, met uitzicht op de voortuin, was de mooiste. Maar Jude kreeg alleen een vage indruk, want na één blik op het bed werd ze gevelde door de jetlag, die als een loden gewicht op haar lichaam viel.

Ze luisterde maar half naar Brenna, die opgewekt uitleg gaf over het beddengoed, warmte, de kuren van de kleine haard in de slaapkamer en ondertussen de turf aanstak. Alsof ze door water waadde, liep ze vervolgens achter Brenna aan, die de trap af kletterde om thee te zetten en haar te laten zien hoe de keuken werkte.

Ze hoorde iets over een onlangs aangevulde voorraad in de proviënkast en dat ze haar boodschappen moest doen bij Duffy in het dorp wanneer ze levensmiddelen nodig had. Het ging verder – over stapels turf buiten de achterdeur omdat Maude de voorkeur had gegeven aan turf, maar er was ook hout, ingeval zij dat liever had, over de telefoon die weer was aangesloten en over hoe ze het vuur in de keukenkachel moest aansteken.

‘Ach, kijk nou, u staat te slapen op uw benen.’ Meelevend drukte Brenna een dikke blauwe beker in Judes handen. ‘Neem die mee naar

boven en ga even liggen. Ik steek de haard hier beneden wel voor u aan.'

'Sorry. Ik kan me niet concentreren.'

'Na een dutje gaat het beter. Mijn nummer ligt hier naast de telefoon voor als u iets nodig hebt. Mijn familie woont nog geen kilometer hiervandaan, mijn ouders en vier zussen, dus als u iets nodig hebt, hoeft u maar te bellen of langs te gaan bij de O'Tooles.'

'Ja, ik... vier zussen!'

Lachend ging Brenna Jude voor de gang door. 'Tja, mijn vader bleef hopen op een jongen, maar dat zat er niet in. Hij is omringd door vrouwen, zelfs de hond is een vrouwtje. Ga nu naar boven.'

'Dank u. Echt, gewoonlijk ben ik niet zo... vaag.'

'Nou ja, u vliegt niet elke dag de oceaan over, wel? Wilt u nog iets voordat ik wegga?'

'Nee, ik... ' Ze leunde tegen de trapleuning en knipperde met haar ogen. 'O ja, dat was ik bijna vergeten. Er was een vrouw in het huis. Waar is ze gebleven?'

'Een vrouw? Waar?'

'Voor het raam.' Ze zwaaide op haar benen en morste bijna haar thee. 'Er stond een vrouw voor het raam boven naar buiten te kijken toen ik aankwam.'

'O ja?'

'Een blonde vrouw, jong, erg mooi.'

'Ah, dat moet Lady Gwen zijn.' Brenna draaide zich om, ging de woonkamer in en stak de stapel turf aan. 'Ze vertoont zich niet aan zomaar iedereen.'

'Waar is ze gebleven?'

'Ik neem aan dat ze nog hier is.' Toen de turf naar tevredenheid brandde, stond Brenna op en veegde de knieën van haar broek schoon. 'Ze is hier al ongeveer driehonderd jaar. Ze is uw geest, Miss Murray.'

'Mijn wat?'

'Uw geest, maar u hoeft niet bang voor haar te zijn. Ze zal u geen kwaad doen. Haar geschiedenis is droevig, en een verhaal voor een andere keer, wanneer u niet zo moe bent.'

Jude kon zich amper concentreren. Haar geest wilde rust, haar lichaam slaap, maar het leek haar belangrijk dit ene punt op te helderen. 'Wilt u zeggen dat het hier spookt?'

‘Jazeker. Heeft uw grootmoeder dat niet verteld?’

‘Ik geloof het niet. Bedoelt u dat u in geesten gelooft?’

Brenna trok opnieuw haar wenkbrauwen op. ‘Hebt u haar gezien of niet? Ziet u wel,’ zei ze toen Jude alleen maar haar voorhoofd fronsste. ‘Ga een dutje doen en kom als u weer fris bent naar Gallagher’s Pub, dan trakteer ik u op uw eerste biertje.’

Verbouwereerd schudde Jude haar hoofd. ‘Ik drink geen bier.’

‘Zonde,’ zei Brenna met een stem die oprecht geschokt klonk. ‘Dan ga ik maar. Goedendag, Miss Murray.’

‘Jude,’ fluisterde ze met grote ogen.

‘Jude, dan.’ Brenna lachte nog een keer stralend voor ze naar buiten de regen in glipte.

Een spookhuis, dacht Jude toen ze met tollend hoofd de trap opging. Bizarre Ierse onzin. Haar grootmoeder zat inderdaad vol verhalen over feeën en elfen, maar dat was alles wat ze waren. Verhalen.

Maar ze had iemand gezien... ja toch?

Nee, de regen, de gordijnen, de schaduwen. Zonder van de thee te hebben gedronken, zette ze de beker neer en trok haar schoenen uit. Er waren geen geesten. Er was slechts een leuk huisje op een mooie heuvel. En de regen.

Ze plofte voorover op het bed, dacht er nog over de spreidingsmat over zich heen te trekken, maar viel in slaap voor ze dat voornemen had kunnen uitvoeren.

Ze droomde van een slag die werd geleverd op een groene heuvel, waar het zonlicht de zwaarden deed glinsteren als edelstenen, van elfen die dansten in het bos, waar het maanlicht als tranen op de bladeren lag, en van een diepbloeiende zee, die als een hart tegen de wachtende kust klopte.

En in al die dromen was het enige constante het geluid van een vrouw die zachtjes huilde.

2

Toen Jude wakker werd, was het helemaal donker en was de turf bijna opgebrand. Nog versuft van de slaap keek ze naar de robijnrode lichtjes, het hart kloppend in de keel omdat ze de gloeiende as aanzag voor starende ogen.

Langzaam werd haar hoofd echter helder en herinnerde ze zich weer waar ze was. In Ierland, in het huisje waar haar grootmoeder als kind had gewoond. En ze had het ijskoud.

Ze ging zitten en wreef over haar koude armen. Daarna deed ze op de tast het lampje op het nachtkastje aan. Toen ze op haar horloge keek, knipperde ze met haar ogen en maakte een grimas. Het was bijna middernacht. Haar dutje om bij te komen van de reis had bijna twaalf uur geduurd. En ze had het niet alleen koud. Ze rammelde van de honger.

Even vroeg ze zich af wat ze aan het vuur moest doen. Omdat het praktisch uit was en ze geen idee had hoe ze het weer aan moest krijgen, liet ze het ongemoeid en ging ze naar de keuken om iets eetbaars te zoeken.

Om haar heen kraakte en kreunde het huis. Een huiselijk geluid, hield ze zich voor, hoewel ze zich moest inhouden om niet over haar schouder te kijken en te gaan rennen. Niet dat ze dacht aan de geest waarover Brenna had verteld, of die zelfs maar serieus nam. Ze was alleen niet zo gewend aan huiselijke geluiden. De vloeren van haar appartement kraakten niet, en de enige rode gloed die ze er wel eens zag, kwam van het lampje van haar alarmsysteem. Maar ze zou wel snel wennen aan haar nieuwe omgeving.

Brenna had niet gelogen, ontdekte ze. De kleine koelkast en proviesskast waren ruim voorzien van eten. Ze mocht het dan koud hebben, verhongeren zou ze niet.

Haar eerste gedachte was een blik soep openmaken en opwarmen in de magnetron. Met het blik in haar hand keek ze om zich heen en deed een schokkende ontdekking: er was geen magnetron. Dat was

een probleem, dacht ze. Dan zat er niets anders op dan zich te behelpen met een steelpannetje en het fornuis. Waarop ze op het tweede probleem stuitte: er was geen elektrische blikopener.

Maude had niet alleen in een ander land geleefd, concludeerde Jude toen ze in de keukenlaatjes rommelde, maar ook in een andere eeuw.

Nadat ze het blik had opengekregen met een gewone blikopener, zette ze de soep in een pannetje op het fornuis. Daarna pakte ze een appel van de schaal op de keukentafel en deed de achterdeur open. Buiten wervelde de mist, zacht als zijde en nat als regen.

Ze kon niets anders zien dan de lucht zelf, bleekgrijze flarden die de nacht verborgen. Geen vaste vorm, geen licht, alleen de slierten en schimmen die werden gevormd door de mist. Toen ze rillend één stap naar buiten deed, werd ze er op slag door omhuld.

Het gevoel van eenzaamheid was onmiddellijk en volledig, intenser dan wat ze ooit had gevoeld. Toch was het niet beangstigend of droevig, besefte ze toen ze een arm uitstak en zag dat haar hand tot de pols door de mist werd opgeslokt. Het was merkwaardig bevrijdend.

Ze kende niemand. Niemand kende haar. Er werd niets anders van haar verwacht dan wat ze van zichzelf verlangde. Vannacht, één wonderbaarlijke nacht, was ze helemaal alleen.

Ze hoorde een soort hartslag in de nacht, een laag bonzend ritme. Was het de zee? Of de ademhaling van de mist? Ze begon al om zichzelf te lachen toen ze nog een geluid hoorde, kalm en helder, tinke-lende muziek.

Doedelzakken en klokken, fluiten en belletjes? Erdoor betoverd stapte ze bijna van de stoep af, liep ze bijna als een slaapwandelaar achter het magische geluid aan de mist in.

Een windorgel. Opnieuw lachte ze, maar nu een beetje nerveus. Het was maar een windorgel, zoals de belletjes aan de voorkant van het huis. Waarschijnlijk sliep ze nog half; een andere verklaring had ze niet voor het feit dat ze erover dacht in het holst van de nacht het huis te verlaten om in de mist achter de muziek aan te dansen.

Ze ging weer naar binnen en deed de deur stevig dicht. Het volgende geluid dat ze hoorde, was het gesis van de overkokende soep. ‘Verdorie!’ Ze rende naar het fornuis en draaide het gas uit. ‘Wat mankeert me? Een kind van twaalf kan nog een blik soep opwarmen.’

Ze veegde de rommel op, brandde twee vingertoppen en at de soep

staande in de keuken, onderwijl zichzelf de les lezend. Het werd tijd dat ze ophield met dat gestuntel, dat ze zichzelf weer in het gareel bracht. Ze was een verstandige betrouwbare vrouw, niet iemand die midden in de nacht stond te dromen. Werktuiglijk lepelde ze de soep naar binnen, niet ervan genietend als van een late snack, maar omdat haar lichaam voedsel nodig had.

Het werd tijd dat ze onder ogen zag waarom ze naar Ierland was gekomen. Dat ze ophield met pretenderen dat het een lange vakantie was, bedoeld om haar afkomst te onderzoeken en haar niet bijster indrukwekkende universitaire loopbaan op te vijzelen met een paar wetenschappelijke publicaties.

Ze was gekomen omdat ze doodsbang was geweest dat ze op de rand van een zenuwinstorting stond. Stress was haar vaste metgezel geworden, waardoor migraineaanvallen en maagzweren dreigend op de loer hadden gelegen. Het was zo ver gekomen, dat ze niet meer opgewassen was geweest tegen de dagelijkse routine van haar baan, dat ze haar studenten, haar familie, had verwaarloosd. Zichzelf. Erger nog, ze had een hekel gekregen aan haar studenten, haar familie. Zichzelf.

Wat de oorzaak ook was – en daar verdiepte ze zich liever nog niet in – een radicale verandering was de enige oplossing geweest. Een rustperiode. Instorten was geen optie. Instorten in het openbaar was uitgesloten.

Ze mocht zichzelf niet vernederen, noch haar familie, die niets had gedaan om dat te verdienen. Dus was ze gevlucht – misschien laf, maar vreemd genoeg had ze geen andere logische oplossing kunnen bedenken.

Toen Maude op de gezegende leeftijd van honderdeen was heengegaan, was er een deur opengegaan. Het was slim geweest door die deur te lopen. Het was verstandig geweest. Ze had tijd voor zichzelf nodig, tijd om tot rust te komen, te evalueren. En dat ging ze nu doen.

Natuurlijk was ze ook van plan om te werken, anders had ze de reis en de tijd niet kunnen rechtvaardigen. Ze wilde haar krachten beproeven op een essay dat de afkomst van haar familie en haar beroep combineerde. In elk geval zouden het documenteren van lokale legenden en mythen en het analyseren van hun betekenis en bedoeling haar geest actief houden en haar minder tijd geven om te piekeren.

Ze had al veel te veel tijd verdaan met piekeren. Een Ierse karaktertrek, had haar moeder beweerd. Bij die gedachte slaakte Jude een zucht. Ieren waren geboren piekeraars, dus als ze af en toe behoefte voelde zich te laten gaan, had ze daar geen betere plaats voor kunnen uitkiezen.

Enigszins opgebeurd draaide ze zich om om haar lege kom in de vaatwasser te zetten. Die was er helaas niet, ontdekte ze giechelend.

In haar slaapkamer aangekomen, giechelde ze nóg steeds.

Ze pakte haar koffers uit en borg alles netjes op in de mooie krakende klerenkast en de prachtige oude ladekast met de klemmende laden. Ze stalde haar toiletartikelen uit, bewonderde de oude wasbak en nam een lange hete douche, staande in de badkuip met klauwpoten. Het dunne plastic gordijn rinkelde aan dof geworden bronzen haken.

Ze schoot een flanellen pyjama en een badjas aan voordat haar tanden begonnen te klapperen, legde nieuwe blokken turf in de haard en stak ze aan. Verbaasd over haar succes ging ze vervolgens voor de haard op de vloer zitten. Met haar armen om haar knieën geslagen bleef ze wel een kwartier zitten kijken naar de aangename gloed, zich inbeeldend dat ze een tevreden boerenvrouw was die wachtte tot haar man thuiskwam van het land.

Toen ze ontwaakte uit haar dagdroom, ging ze de tweede slaapkamer verkennen en kijken of die dienst kon doen als werkkamer.

Het vertrek was klein als een cel, met aan de voor- en zijkant smalle ramen. Na enige overweging besloot ze haar computer neer te zetten voor het raam dat uitkeek op het zuiden, zodat ze zowel de daken en kerktorens van het dorp als het brede strand kon zien.

Ze nam tenminste aan dat dat het uitzicht was wanneer het licht werd en de mist optrok.

Het volgende probleem was waar ze haar computer op moest zetten, want er stond geen bureau in het kamertje. Het uur daarna bracht ze door met het zoeken van een geschikte tafel, die ze vervolgens vanuit de woonkamer de trap op sleepte en precies midden voor het raam neerzette, voor ze haar apparatuur aansloot.

Even speelde ze met de gedachte te werken aan de keukentafel, bij het gezellige vuur en de muziek van de windorgels, maar dat leek haar te ongeorganiseerd.

Nadat ze een verloopstekker had gevonden en haar computer had